

[Locatie Fivoor]

Beslissing d.d. 10 juli 2023 inzake de klacht tegen de beslissing tot het verlenen van verplichte zorg in de vorm van de opname in accommodatie en het verhogen van depotmedicatie.

Beoordeling

Gelet op de ingebrachte stukken en gehoord de toelichtingen op de zitting is de commissie tot de volgende beoordeling gekomen.

De commissie stelt het volgende voorop.

Verplichte zorg in het kader van een zorgmachtiging kan worden verleend om ernstig nadeel af te wenden en/of de geestelijke gezondheid van een betrokkene te stabiliseren en/of de geestelijke gezondheid van een betrokkene dusdanig te herstellen dat hij zijn autonomie zo veel mogelijk herwint. Aan een betrokkene kan verplichte zorg worden verleend als zijn gedrag als gevolg van zijn psychische stoornis tot ernstig nadeel voor hemzelf of anderen leidt.

Iedere vorm van verplichte zorg dient met terughoudendheid te worden toegepast en vooraf getoetst te worden aan de algemene beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit, effectiviteit en veiligheid. Deze toetsing moet ertoe leiden dat de verplichte zorg alleen wordt ingezet als uiterste middel, als er geen mogelijkheden voor vrijwillige zorg meer zijn. Daartoe moet worden beoordeeld of er geen lichtere interventies mogelijk zijn en of de verplichte zorg effectief is en het (aanzienlijk risico op) ernstig nadeel ook daadwerkelijk wegneemt. De toetsing houdt ook in dat wordt beoordeeld of de verplichte zorg mogelijk nadelige gevolgen op de lange termijn voor een betrokkene met zich meebrengt.

Met betrekking tot de daadwerkelijke uitvoering van iedere vorm van verplichte zorg stelt de zorgverantwoordelijke van een betrokkene een schriftelijke beslissing op met een inhoudelijke motivering als bedoeld in artikel 8:9 Wvvgz. De geneesheer-directeur stuurt de betrokkene (en zijn advocaat en eventuele vertegenwoordiger) een afschrift van die beslissing met een brief die de betrokkene informeert over de klachtwaardigheid van de beslissing en de mogelijkheid van advies en bijstand door een patiëntvertrouwenspersoon.

De commissie stelt vast dat klager opgenomen is in de [locatie Fivoor] in het kader van een zorgmachtiging waarvan de geldigheidsduur nog niet verstreken is. De zorgmachtiging legitimeert, onder meer en voor zover relevant voor de klacht:

- opname in een accommodatie;
- toedienen van medicatie

als vormen van verplichte zorg.

De commissie stelt vast dat verweerder de beslissing tot opname in een accommodatie en verhoging van medicatie als verplichte zorg gemotiveerd op schrift heeft gesteld in een zogenoemde 8:9-brief gedateerd [d.d.]. Deze schriftelijke beslissing is voldoende gemotiveerd en met een informatiebrief door de geneesheer-directeur aan klager toegezonden.

De commissie overweegt verder als volgt.

Uit de stukken en het verhandelde ter zitting blijkt dat klager is gediagnosticeerd met een bipolaire I stoornis met een manisch psychotisch beeld met grootheid-, religieuze en paranoïde wanen. Klager heeft bezwaren tegen depotmedicatie op zich en is het oneens met de beslissing tot verhoging van de dosering van de (depot)medicatie. Verweerder stelt dat er wanen zijn bij klager die klager beperken en tot ernstig nadeel kunnen leiden.

Ten aanzien van klachtonderdeel 1

Klager is van mening dat hij niet opgenomen had mogen worden en wil graag een zelfstandige woning. De reden voor het aanzeggen van de verplichte zorg door verweerders is het afwenden van ernstig nadeel met als toelichting het voorkomen van fysieke escalatie op de woonplek. De commissie volgt verweerder in zijn standpunt dat opname in een accommodatie onvermijdelijk was mede gelet op de manisch-psychotische ontregeling van klager en het ernstig nadeel bestaande uit het risico op fysiek geweld tegen anderen. De commissie is van mening dat de beslissing tot opname in de accommodatie op zorgvuldige wijze is genomen en gezien de gegeven feiten en omstandigheden qua proportionaliteit, subsidiariteit, veiligheid en effectiviteit is gerechtvaardigd. De commissie acht de klacht daarom ongegrond.

Ten aanzien van klachtonderdeel 2

De commissie volgt klager niet in zijn stelling dat hij de verhoging van intramusculaire medicatie niet nodig heeft. Net als verweerder acht de commissie het voldoende aannemelijk dat zonder behandeling met intramusculaire medicatie het ernstig nadeel zal bestaan uit het risico op agressie. De commissie is er voorts van overtuigd geraakt dat klager onvoldoende ziektebesef en -inzicht heeft en vanuit die hoedanigheid het nut en de noodzaak van depotmedicatie onvoldoende inziet. De keuze voor de verhoging van de intramusculaire medicatie door verweerders kan de commissie dan ook goed volgen.

De commissie is van oordeel dat de beslissing tot het verhogen van depotmedicatie op goede gronden is genomen en gezien de gegeven feiten en omstandigheden qua proportionaliteit, subsidiariteit, veiligheid en effectiviteit is gerechtvaardigd. De commissie acht de klacht daarom ongegrond.

Beslissing

Gelet op het bovenstaande verklaart de commissie de klacht op beide onderdelen ongegrond.